

Ommekeer,

Huilend fietste ze weg in de regen. En het regende die dag nogal en het woei, precies weer wat paste bij haar stemming. Van binnen stormde het en van buiten dreven dikke tranen langs haar wangen. Ze was het zat, o wat was zij het zat. Zeventien jaar was ze en ze durfde het nu aan. Ze had gesolliciteerd zover mogelijk van huis. Ze zou in de zorg gaan werken. Dan had ze het lekker druk. Hoefde ze nergens meer aan te denken. Naar huis zo ze voorlopig niet meer gaan. Wat dacht hij wel.....

Ze was twaalf toen het voor het eerst gebeurde. Ze wist niet dat vaders tot zo iets in staat waren. Maar na die ene avond wist ze dat het onmogelijke toch mogelijk was. Ze werd bang voor hem. Ze probeerde niet alleen met hem thuis te zijn. Ze meed hem. En toch zag hij steeds opnieuw kans om ver over haar grenzen te gaan.

Toen had ze Ronnie leren kennen. Ronnie een blonde lange jongen die haar leuk vond. Ze begreep dat niet. Wie kon haar nu leuk vinden. Ze was geboren als mislukkeling anders zou haar vader toch laten merken dat zij waardevol was. Ronnie gaf haar op de een of andere wijze dat gevoel wel. En bij hem vond ze geborgenheid. Af en toe was ze niet te genieten en dat bezorgde ook Ronnie de nodige vraagtekens. Maar zij kon toch moeilijk gaan vertellen dat haar vader weer aan haar gezeten had de dag daarvoor. Stel je voor. Nee, het moest een goed bewaard geheim blijven. Anders had je de poppen aan het dansen. Zei haar vader niet altijd dat zij dan een scheiding op haar geweten zou hebben. En ze wist zeker dat mama dan op zou stappen met haar broertje en haar zusje. Daar was zij verantwoordelijk voor. Dus hield ze haar mond.

Ronnie accepteerde. Tot hij een ander leuk meisje tegen kwam en daar verliefd op werd. Toen werd ze afgedaan, aan de kant gezet, ze telde niet meer mee. Ze was verdrietig geweest maar ook flink. Ze bedacht een plan om van alles en iedereen af te zijn. Om haar eigen leven op te kunnen bouwen. Zij ging weg naar de grote stad, ver van haar ouderlijk huis.

Eerst voelde ze zich heel alleen, deed haar best in de opleiding, werkte hard maar in de avonduren was ze eenzaam. Tot Marleen, haar buurvrouw, op haar deur klopte. Marleen die zich zo letterlijk binnen haar leven klopte. Marleen die ze was gaan waarderen. Marleen met wie ze leuke dingen ging doen. Marleen die haar ook in contact bracht met een andere groep jongeren. Jongeren die in Jezus geloofden. Daar had ze nog nooit van gehoord. Maar het ging leven voor haar. Ze sloot zich bij de jongeren aan. Naar huis ging ze bijna nooit. Soms had ze contact met haar moeder, die van niets wist. Zo moest het ook blijven dan hadden ze het thuis tenminste goed en zij had het ook naar haar zin. Ook al bleef er altijd iets knagen.

Toen ze volwassen geworden was knaagde het nog steeds. Ze was ondertussen getrouwd met Mark. Ze hadden twee kinderen. Twee meisjes. En als ze zag hoe Mark vaderde dan wist ze dat dit goed zat. Ze genoot van haar gezin maar miste des te harder haar eigen gezin waar zij uit voort gekomen was. Haar moeder, haar zusje, haar broertje en zelfs soms haar vader. Ze ging elke zondag naar de kerk en besloot er eens met de dominee over te praten. Haar geluk was groot en mooi maar er mistte een belangrijk stuk. En ook al was er sporadisch contact met haar moeder geweest. Thuis was ze sinds haar zeventiende niet meer geweest.

Na het gesprek met de dominee, na heel lang denken en bidden, bidden en denken stapt ze op een dag in haar auto en rijdt de 160 kilometer die haar scheiden van haar eigen huis en haar thuis bij haar ouders. Ze belt aan. De deur gaat open en dan staat ze oog in oog met haar vader. Hij herkent haar niet. Zij schrikt. Zij schrikt zo erg dat ze zich om draait en zegt dat ze zich waarschijnlijk vergist heeft. Dat ze hier niet bekend is en dat ze iemand anders zoekt. Ze gaat terug naar haar auto. Ze voelt zich zo vies nu ze hem weer heeft gezien. Ze voelt zich zo slecht dat ze ondanks alles van huis is weg gegaan en nooit weer is gekomen. Ze is verdrietig dat ze niet kon zeggen wie ze is. Ze gaat de 160 kilometer weer terug naar Mark en haar twee kleine meisjes. Mislukt, het is mislukt..... Had ze anders verwacht? Ze stopt onder een dikke eik in haar eigen straat. Huilend....ze zal er toch een beetje beter uit moeten gaan zien anders schrikken de kleintjes zo....maar ze voelt zo veel emotie, alles buitelt over en door elkaar heen.

Ze merkt niet dat er een fietser nadert. Dat die haar auto passeert. Ze ziet niets door haar tranen heen. De fietser kijkt in de auto, herkent de jonge vrouw die daar achter het stuur zit. Ziet hoe ze huilt, hoe ze zich niet meer van haar omgeving bewust is. Hij fietst door maar aan het eind van de weg keert hij zijn fiets. Verdorie, het is Maaïke. Lid van zijn gemeente. Hij is dominee en hij moet toch voor zijn leden zorgen? In vreugde en verdriet. Vooral in verdriet, zo voelt hij vaak. Hij zet zijn fiets tegen de boom. Opent het portier en gaat naast Maaïke zitten. Ze kijkt op, ziet zijn gezicht, herkent hem als haar dominee. Ze snikt het uit. Hortend en stotend vertelt ze haar verhaal. Wat er gebeurd is voor haar zeventiende, dat ze gevlucht is omdat ze het thuis niet meer uit kon houden. Dat ze met hem gesproken had over het missen van haar ouders, haar broertje en haar zusje. Maar de ware reden had ze hem nog niet verteld. Ze verteld dat ze nu 160 kilometer heen en 160 kilometer terug heeft gereden om haar ouders op te zoeken. Maar dat dit mislukt was omdat haar vader de deur had geopend en haar niet herkend had. Ze huilt en huilt.

De dominee? Hij luistert. Meer kan hij niet doen. Totdat ze rustig wordt. Dan vraagt hij enkel of hij de volgende keer mee zal gaan en in de auto zal blijven zitten om te bidden. Maar hij vraagt ook of ze wel tot vergeving in staat zou zijn. Dat dit een proces is wat niet zomaar gebeuren kan. Maar met Gods hulp. En dat zij zelf het meeste baat bij vergeving zal hebben. De bittere wortel wordt dan uit haar pijn gehaald. Hij wil met haar een pastoraal traject in gaan om dit te bereiken.

Zo is het gebeurd. Maaïke heeft veel tijd nodig gehad om de bewuste stap tot vergeving te zetten. Maar eenmaal gezet voelde ze zich vrij. En zo kan het gebeuren dat ze op een dag de telefoon neemt en naar thuis belt. Zeker was daar moed voor nodig. Zeker was daar kracht voor nodig. Maar ze wist van wie ze deze moed en kracht ontving. Ze toetste het nummer, de telefoon ging over, 1 keer, 2 keer, 3 keer en toen hoorde ze de overbekende stem van haar vader:” Met van Sluis”. “Papa” was wat ze uit kon brengen. “Papa, ik heb jullie zo gemist” ...

Het is een warme dag in mei. Ze stapt in haar auto en rijdt de 160 kilometer. Ze weet dat er op haar gewacht wordt. Ze weet dat er grote stappen zijn gezet. Daar haar. Door haar vader, haar moeder. Ze weet dat haar broertje en zusje verlangend naar haar uit kijken. Deze dag is de eerste dag dat er herstel gevierd mag worden. Herstel door God.